

Magyartalanító lélekgyalu

2022 december 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ideje f?városunkban az új visszamagyarításnak, ideje az új honfoglalásnak

A modernizmus kommercializálja ünnepeinket, szinte pironkodó bűvópataklétbe szorítva azok valódi tartalmát a generált rohanással, lökdös?dással, egymásnak feszül? ingerültséggel, jóárasított fekete péntekkel, meghosszabbított nyitvatartással, el?recsomagolt, helyettünk megtervezett, gondosan reklámozott étellel.

És így szép lassan elfelejtünk ünnepelni. Rituáléink, szertartásaink legjobb esetben is kedves népi hagyománnyá, de inkább elfeledett eredet? és tartalmú megszokássá váltak. Pedig, miként az európai vallásfilozófia egyik legnagyobbja, Mircea Eliade írja A szent és a profán cím? munkájában, a rituálék legmélyebb lényege éppen az, hogy általuk a hétköznapok geometriai tereib?l mintegy kilépve megszentelt terek teremtesse, és ezáltal a folyamatos, megállíthatatlan id?b?l az ember kilépjen az állandó id?be, visszatérve a kezdethez, újra és újra megismételve a teremtés misztériumát.

A régi id?k társadalmi még tudták ezt. Az ókori görögök a kétféle id?fogalmat a kronosz, illetve a kairosz kifejezésekkel illették. El?bbi az egymás után perg? percek könyörtelen múlását, a fogyatkozó, végéhez közeled?, megállíthatatlan, visszafordíthatatlan id?t jelölte, utóbbi az ebb?l mintegy kilép?, megálló id?t, a lehet?ségek, kegyelmi pillanatok egymásutánját jelentette.

A modern ember csak a kronoszt ismeri, és mivel minden pillanatban az egyre gyorsabban fogyatkozó id?vel, az élet közeled? végével szembesül, egyre inkább hajszolja az élményeket, melyek azonban sohasem helyettesítik a kairoszt, az emberfelettlivel való kapcsolatot.

És mivel az emberi élmények múlékonyak, hát egyre görcsösebben keres újabbakat és még újabbakat. Még modernebb ajándék, még finomabb bejgli, még látványosabban villogó fényfűzér. Pedig az id? szorításában ?zött hétköznapi élménykergetés nem a kairosz id?tlensége, hanem a kronosz szorító sodrása.

De nemcsak valódi ünnepet ünnepelni felejtünk el lassan, nem csupán a Megváltó születése fölött érzett bens?séges örömet úthengerelnék le a karácsonyi kiárusítások, hanem magyar önazonosságunkat is lúgozza-lúgoztatja Gazdaságkor, hogy jeles írónk, Czákó Gábor e találó kifejezésével éljünk.

„A bevásárlóközpont és a plázakultúra nemzetidegen, de ne gondolja senki, hogy csak üzleti célokat szolgál. Igen, els?sorban és jelenleg még azt, de teljes feltölt?dés után ezek a nemzetközivé lett város legfontosabb közterei lesznek.”

Csurka István írta ezt több mint húsz évvel ezel?tt Tízbe?l tíz cím? igen fontos, ezért igen alaposan elhallgatott tanulmányában.

Hogy miért tolul el? ez a gondolat több mint két évtized távolából? Azért, mert aki magyar szívvel, nyitott szemmel és füllel jár, meggy?z?dhet a fent megfogalmazottak fojtogató valóságáról.

Mert miközben az önrendelkezését a létez? geopolitikai adottságok közötti lehet?ségek maximumáig visszaszerzett magyar állam, igen helyesen, kinyilvánítottan értékelv? nemzetépít? politikát folytat, legalábbis igyekszik azt folytatni, a társadalmi hétköznapokba beleitta magát a rutinszer?vé vált idegenség. Ennek tobzódására szomorú példa akármelyik nagyobb üzlet, különösen, ha plázáról van szó.

Már önmagában az is idegborzoló, hogy jobbára elektronikus zörejekb?l összeeszkábált minimálzenével támadják az agyunkat, ráadásul gyakran a személyes integritást ostromló hanger?vel. Ennél is bántóbb, hogy a mindent és bármit vásárlás e gigantikus, jellemz?en külföldi tulajdonú csarnokaiban gyakorlatilag kizárólag idegen nyelv? zenét zúdítanak a látogatókra.

Karácsony közeledtével ez különösen szembet?n?. Nemcsak a máskülönben kedves és ártalmatlan Jingle bells folyik a csapból mindenféle át-, fel-, alkalmasint ledolgozásban, hanem az angolszász szirup számtalan árnyalata. Mintha bizony nem Magyarországon lennének, mintha nem a magyar vásárlók lennének a célközönség. Mintha

bizony nem volna számtalan jól és kevésbé jól sikerült, de mindenesetre magyar szerzők által írt karácsonyi dalunk akár csak a – nevezzük így az egyszerűség kedvéért – könnyűzenei palettán.

A jelenség annál sértőbb, hiszen a Kárpát-medencét járó magyarok tudják, hogy a trianoni utódállamokban ez elképzelhetetlen. Nem állítjuk, hogy az ottani bevásárlóközpontokban nem csúszik be egy-egy nemzetközi sláger, de elsősorban az adott utódállam hivatalos nyelvén megszólaló zeneszámokra költheti a pénzét a nép. Mert létezik öntudat is a világon. Mi több, nemzeti felelősség.

A kultúra a szocializáció meghatározó összetevője. Még a rosszacskó, hatásvadász, érzélt kultúra is, mint a könnyed popzenék többsége. Ezért nem mindegy, miféle kultúra mászik be a tudatalattinkba.

Olyan-e, amely, legyen bár felszínes, habkönnyű dalfuvallat, anyanyelviségénél fogva mégiscsak az otthonosság, az itthonlét érzetét adja meg, vagy olyan, amely a hétköznapi idegenséghez szoktat.

Magyarországon sajnos az idegenség sulykolásával dolgozik a lélekgyalu. Valamilyen nyilvánvalóan idegen vagy idegen érdek akarat következetesen igyekszik kiforgácsolni belőlünk magyarságunkat. Sajnos nem eredménytelenül, hiszen nem találkozni határozott tiltakozással ezen eljárás ellen.

A terjeszkedő idegenség lassan eluralja Budapestet. A belvárosban se szeri, se száma az olyan vendéglátóhelyeknek, egyéb üzleteknek, ahol nincs magyar felirat, magyar nyelvű étlap, kínálat, netán termékekhez használati utasítás. Ez azt üzeni, hogy nem minket várnak a magyar fővárosban. És e fölvetésre nem válasz, hogy hiszen úgymint mindenki megérti angolul is. Nem ez a kérdés, hanem az, hogy jogunk van-e Magyarországon fővárosában a saját anyanyelvünkön tájékozódni.

Félreértés ne essék, nem más nyelvek, kultúrák kipurgálását akarjuk. Elfér éppenséggel a tájékoztatás számos nyelven. De elviselhetetlen, elröhertető a magyar nyelv látványos kirekesztése. Szabó Dezsőt parafrazálva nem azt kérjük, hogy hátrányban legyen bármely idegen nyelv. Azt kérjük, hogy ne legyen elfolyóvíz. Ez ugyanis az a lábtörő alatt kúszó gyarmati szolgáltság, erkölcsi ballibsizmus, amit a politika síkján a „merjünk kicsik lenni” jelmondatban foglalt össze egy agg bolsevik.

Mert bár nem teljesen igaz jeles XIX. századi erdélyi történelmünk, Károlyi László szállóigévé lett megállapítása, mely szerint nyelvében él a nemzet – hiszen a diaszpóramagyarság soraiban akadnak fiatalok, akik már nem beszélnek szülő nyelvét, mégis feltámad bennük az érdeklődés az eredeti haza és a magyar kultúra iránt –, azért mégiscsak meghatározó és tudatformáló, hogy anyanyelvünkkel élhetjük-e idehaza mindennapjainkat.

Annál fájdalmasabb Budapest magyartalanodása, mert míg szerte a Kárpát-medencében hősies küzdelmet vívnak véreink a trianoni utódállamokkal kultúrájuk, nyelvük védelmében, addig a fővárosban sokan önként, már-már -kérkedően fordítanak hátat a nemzetnek.

Volt idő, amikor másképpen volt.

A reformkor a magyar nyelv újkori honfoglalásának szép időszaka volt, csiszolása, művelése elválaszthatatlanul kötődött a polgárosodásba forduló nemzetépítéshez. Döbrentei Gábor költő, királyi tanácsos, nem melleleg történelem szavunk megalkotója 1847-ben Buda számos német földrajzi nevét magyarította híres diktálásával. Neki köszönhetjük többek között a Csillebérc, Farkasrét, Gazdagrét, Sas-hegy elnevezéseket.

Ma a sajtósárgos budapesti világ jelentős része épp ellenkező irányba tart plázástul, éttermestül, mindenféle üzletestül. Shopok, cornerek, cafék, massage-ok, breakfastok, store-ok, kizárólagosan idegen nyelvű feliratok és idegen nyelvű zenék az üzletekben, néha még az ajtónállók, az eladók, a pincérek is angol köszöntéssel indítanak, jelezve, hogy nem a bennszülötteket várták, sőt meg is lepődnek effélék betoppánásakor. Harsány idegenség provokál Budapesten hétköznap és ünnepen egyaránt. Ideje fővárosunkban az új visszamagyarításnak, ideje az új honfoglalásnak.

Ágoston Balázs - www.magyarnevezet.hu

Ajánló
